

НОВА ЕВРОПА

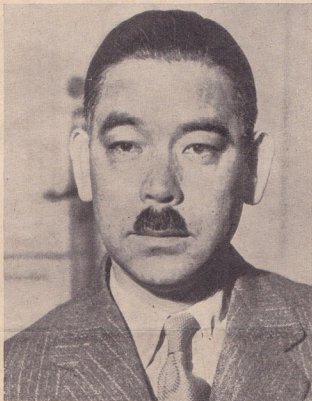
NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22



СЪДЪРЖАНИЕ:

Посъщението на японския министър на външните работи във Европа	2
Новото положение на Южна Америка	4
Германската военна флота по всички морета	6
Единъ островъ на разума въ С.-А. Щати	7
Мърки за уреждане на циган- ската проблема въ Германия	8
Борбата срещу свѣтовното ев- рейство	10
Съединениятъ европейски щати	11
Търговския партньори на Гер- мания	12

Посѣщението на японския министър на външните работи въ Европа



Йосуко Матсуока, министър на външните работи на Япония

Политиката въ решителния моментъ се прави отъ личноститѣ, а не отъ установенитѣ протокални формалности. Този фактъ има особено значение днесъ и преди всичко за политиката на силитѣ отъ остѣта и тѣхнитѣ съюзнции. Отъ това становище може да се обясни най-правилно и посѣщението на японския министър на външнитѣ работи Матсуока въ Европа. Днесъ това събитие е толкова по-очевидно, като се има предъ видъ, че отъ 1905 год. когато се водѣха мирнитѣ преговори въ Портсмутъ до сега, никой активенъ японски министър на външнитѣ работи не е правилъ посѣщение на едно чуждо правителство съ опредѣлена мисия.

Не бѣше случайно назначаването на Йосуко Матсуока за министър на външнитѣ работи,

когато принцъ Коное състави своя кабинетъ презъ 1940 год. Както е известно, принцъ Коное получи отъ японския кралъ мандатъ по образаца на тоталитарнитѣ страни, да състави единъ кабинетъ, който да освободи страната отъ партийното раздробление и да и даде онази сила и сплотеностъ, която ще я направи да играе рѣководна роля въ източно-азиатското прастраństwo. Въ едно подобно правителство Матсуока бѣше най-подходящиятъ човѣкъ, който трѣбваше да заеме поста министър на външнитѣ работи.

Своитѣ качества на държавникъ и рѣководител на външната политика Матсуока доказа още въ 1932 год., когато бѣше представител на своето отечество въ заседанията на О. Н. Тогава рѣководнитѣ плутократически срѣди-на стария свѣтъ отказваха изпълнението на всѣкакви японски искания, точно така, както по-сетне тѣ отказваха удовлетворяването на всѣчки искания и на Германия и на Италия. Тогава японскиятъ министър на външнитѣ работи направи сѣщото, което по-късно направиха и дветѣ европейски тоталитарни страни. Когато женевската лига взе решение да ограничи японското влияние въ Манчукуо чрезъ прибавката на така наречения докладъ-Лайтонъ, той съобщи, че Япония напуска О. Н.

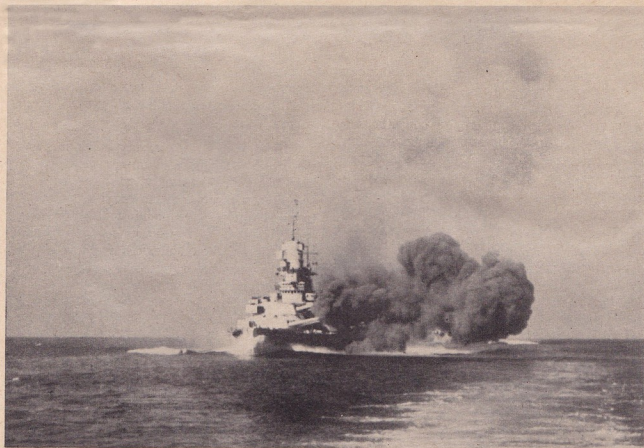
Като външенъ министър Матсуока следваше съ куражъ поестия пѣтъ по-нататѣкъ и на 27 септемврий 1940 год. сключи съ Германия и Италия Тристранния пактъ, чиято най-важна цель е да създаде: „единъ новъ редъ на нѣщата, да го поддържа като подходящъ за поощряването, сѣществуванието и доброто на народитѣ“. Следъ сключването на този пактъ става ясно, както се изрази германскиятъ министър на външнитѣ работи, въ своята поздравителна речъ по случай подписването на пакта, „че всѣки който смѣта да нападне силитѣ отъ тристранния пактъ, ще срещне насреща си цѣлата сила на 250 милиона хора.“

Между това към тристранния пакт се присъединиха и други народи, съ което както фактическата, така и моралната сила на този пакт се значително увеличи.

Ролята на Япония въ създаването на новия ред въ източно-азиатското пространство особено изпъкна неотдавна, когато тя посредничаше въ конфликта между Тайландъ (Сиамъ) и Франкия Индокитай. Дветѣ враждуващи страни сключиха миръ и съ това Япония, най-малката нация на Източна Азия, се постави като сила на мира и реда на мѣстото на англосаксонското господство въ Източна Азия.

Всѣки му е ясно, че това засилване на Япония предизвиква смутъ въ Америка, която има голѣми интереси въ Източна Азия. Първиятъ опитъ на С.-А. Щати, да спънатъ Япония въ нейната освобода, бѣ отхвърленъ отъ японския министъръ на външнитѣ работи Матсуока съ речта му отъ 21 януарий 1941 год. и при това той отпрати едно енергично и сериозно предупреждение къмъ С.-А. Щати. Матсуока застъпваше становището, „че смисълътъ на

японската политика е да освободи Япония отъ старитѣ окови, които спъватъ страната въ изграждане на японското жизнено пространство, както и да не позволи друга чужда намѣса.“ Съ това политиката на Япония навлѣзе въ една решителна фаза, така, както и политиката на силитѣ отъ остъта въ Европа. Въ връзка съ това отъ интересъ е да се има една представа върху мислитѣ и намѣренията, които заставиха Матсуока да прави едно толкова дълго пътуване. Специалниятъ кореспондентъ на в. „Токио Асахи Шимбунъ“ имаше възможността да придружава японския външенъ министъръ до съветско-сибирската граница. Съ нѣколко съобщения отъ Маншули, този кореспондентъ предаде впечатления си отъ разговоритѣ му съ г. Матсуока по следния начинъ: резултатитѣ отъ пътуването ще бждатъ извъредно важни и ще бждатъ мѣродавни за пълната японска политика. Целта на пътуването се резюмира въ следнитѣ точки: 1. министърътъ на Япония ще има възможностъ да влѣзе въ непосредствена



Ураганитѣ залпове на единъ голѣмъ германски боевъ корабъ въ далечнитѣ морета

връзка и контакт с двигателят на европейската политика, за да добие лични познания, които иначе не могат да се добият така, както се желаят. 2. Чрез посещения в заетите области и чрез проучването на тамошната германска стопанска и административна политика г. Матсуока ще се запознае с методите, с които Германия си служи за уреждането на Нова Европа и чрез това ще предизвика стремеж за собственото изграждане на Япония в Източна Азия. 3. Въпреки че тристранният пакт бѣ подписан въз основа на споразумението върху основната политика за новия ред в Европа и Източна Азия, имаше да се уговорят още нѣкои конкретни мѣрки за провеждане на определената целъ. 4. Въ едно време, когато Съединенитѣ Щати открито подпомагат Англия, Германия, Италия и Япония трѣбва да се вземат конкретни мѣрки за стопанско, политическо и военно сътрудничество и да се засили дипломатията на тристранния пакт. 5. При-

иждането на нови съюзнции на тристранния пакт предизвиква необходимостта приложението на самия пакт да бѣде доведено въ съгласие съ промѣнитѣ и най-после. 6. Следъ свободната размѣна на мисли съ ръководителитѣ на Германия и Италия може да се разчита и по-нататък на японската политика и дипломация.

Ижтуването на японския министър на външнитѣ работи е нѣщо много повече отъ единъ актъ на куртоазия. Така както срѣщитѣ на Адолфъ Хитлеръ и Бенито Мусолини сж винаги отъ грамадно значение за положението въ Европа, сжщо така и срѣщитѣ на Матсуока съ държавниците отъ остѣта, ще бждатъ отъ решително значение за отношенията между Европа и Източна Азия. И точно така, както свѣтътъ е свикналъ вече да очаква бързитѣ резултати отъ срѣщитѣ на двамата европейски водачи, така и сега може съ положителност да очаква ония факти, които напълно ще разяснятъ смисъла на това ижтуване на г. Матсуока.

Новото положение на Южна Америка

Поради държането на американския президентъ Рузвелтъ и поради становището което взѣха С.-А. Щати, за 21 републики на Южна Америка се създаде едно съвършено ново положение. Докато Рузвелтъ и Съединенитѣ Щати стоеха на базата на доктрината Монрое, което значеше, че Америка предствлява единъ затворенъ континентъ, който не допуска външно вмѣшательство въ вътрешнитѣ работи на тоя континентъ, отъ една страна, но и задѣлжава тоя континентъ да не се мѣси въ работитѣ на другъ континентъ, респ. на Европа, тая позиция за южно-американскитѣ държави, съ тѣхнитѣ 140.000.000 иберо-американци, бѣше напълно естествена. Това обстоятелство задѣлжаваше тѣзи държави да свържатъ своята сѣдба съ сѣдбата на Северо-американскитѣ съединени щати за запазване на позицията на неутралитетъ. На тая база тѣ свързаха и своитѣ стопански и политически интереси съ тия на северо-американцитѣ. Изхождайки отъ това становище на времето въ Хавана се стигна до решението, че каквато и промѣна да настѣпи въ европейскитѣ вла-

дѣния намиращи се въ американското пространство, то тази промѣна бѣде предметъ на обсъждане и решение на всички американски сили.

Съ приемането, обаче, на закона за даване помощъ на Англия и съ по-нататъшното държане на С.-А. Щати, респ. на президента Рузвелтъ, тази позиция е вече напусната отъ С.-А. Щати и доктрината на Монрое престава да бѣде меродавна. На мѣстото на цѣлокупнитѣ интереси на американскитѣ народи, сега на първо мѣсто сж застъпени интереситѣ на англо-саксонскитѣ сили въ лицето на С.-А. Щати и Англия. Ето защо сега иде часътъ, въ който южно-американскитѣ държави ще трѣбва да си зададатъ въпроса: какви послѣствия ще има за тѣхъ постѣпката на Северна Америка?

Южна Америка нѣма никакъв интересъ отъ едно англосаксонско господство. Интереситѣ на Южна Америка се състоятъ въ това да поддържатъ единъ ясенъ неутралитетъ и съ помощта на този неутралитетъ по възмож-

ност колкото се може по-скоро да дойдат до единъ стокообмѣнъ съ онѣзи държави, които сж въ сѣстояние да закупятъ излишциѣтъ отъ стоки, които притежаватъ южно-американскитѣ. За Южна Америка е вече една ясна действителностъ, че С.-А. Щати не сж въ сѣстояние да поематъ дори една незначителна частъ отъ тия излишци. Помощта, която се обещава на южно-американскитѣ производители въ пари, е една проблематична помощъ, защото заемитѣ сж само тогава добра помощъ, когато паритѣ се превръщатъ отново въ производствени блага и не служатъ само за чисто консумативни цели. Освенъ това подобни заеми винаги водятъ къмъ една политическа зависимостъ, срещу която политика още на времето се забелязваше една твърде остра тенденция.

Бившиятъ президентъ и водачъ на либералитѣ въ Колумбия Алфонсо Лопецъ даде преди известно време изявления предъ извънредния дописникъ на южно-американското сп. „Национъ“, които потвърждава тѣзи тенденции. Ето какво казва, между другото Алфонсо Лопецъ:

„Солидарността на латинскитѣ републики съ северния имъ съседъ не трѣбва да отива тъй далечъ, щото безъ условия да се припише на Бѣлий домъ. Колумбия не трѣбва по никакъвъ начинъ да се излага на тоя рискъ. Независимо отъ нашитѣ симпатии къмъ Северна Америка, необходимитѣ насоки трѣбва да бждатъ съставени въ една по-проста форма. Солидаритетъ тѣ трѣбва да бжде въ опредѣлени граници, а не въ безгранични задължение. На панамериканската конференция тѣзи граници бѣха точно опредѣлени. Западното полукуло трѣбва на време да вземе мѣрки и да се пази отъ всѣко нападение. Обаче решенията за степента на тѣзи мѣрки за самозащита не трѣбва да ставатъ само по желанието на Северна Америка“.

„Демократическата диктатура“, обаче, на Северна Америка надъ нейнитѣ южно-американски партньори се вижда най-добре отъ постѣжитѣ и при отстъпването на Америка отъ страна на Англия на известнитѣ области отъ Западна Индия. Когато стана тая размѣна на имущества между С.-А. Щати и Англия, въ която размѣна се касае предвсичко за области отъ американското жизнено пространство, нито единъ северо-американецъ не

е питалъ за мнението на южно-американскитѣ държави върху тая размѣна, макаръ това да съставляваше главното решение на панамериканската конференция въ Панама.

Желанието на Германия да поддържа своята твърде оживѣна нѣкога търговия съ южно-американскитѣ държави е много ясно. Това желание изпъкна въ всичката си яснота не много отдавна, когато по срѣдата на днешната война, въпрѣки английската блокада, германскитѣ параходи „Лехъ“ пристигна въ Рио де Жанейро и стовари тамъ стоки, отъ които Южна Америка имаше голѣма нужда. Капитанитѣ на парохъ Бринкманъ, следъ акустирането на парохода направя следнитѣ изявления предъ представителитѣ на печата:

„Азъ мога само да прибавя, че това пътуване не бѣ само единъ простъ прецедентъ въ редовнитѣ ни рейсове. Особенитѣ обстоятелства при които стана товаренето и провеждането на пътуването му придадохъ единъ особенъ характеръ, като преди всичко показва решението и способността на моето отечество да поддържа износа и да докаже, че Германия устоява на своитѣ задължения и доставя своитѣ стоки.“

Разликата между Северна Америка и Германия, а съ нея и цѣла Европа е тази, че Германия и съ нея Европа, е напълно въ сѣстояние да консумира стокиѣтъ на Южна Америка, които тя има въ изобилие, както и да и доставя необходимитѣ и стоки отъ Европа. Тѣзи два партньора, Южна Америка и Европа, се допълватъ по единъ идеаленъ начинъ. Една политика, която води къмъ изгубването на единъ търговски партньоръ, какъвто е Европа отъ една страна, а отъ друга страна води къмъ пълна финансова и политическа зависимостъ, не ще спечели много ония политици въ Южна Америка, които сж повече готови да защищаватъ своитѣ собствени интереси, отколкото интереситѣ на Северна Америка. Най-малко пъкъ въ духа на южно-американската политика могатъ да бждатъ меродавни пъкъ мѣркиѣтъ, които не само, че унищожаватъ неутралната позиция на тия държави, но и целятъ да ги въвлечатъ и прѣво въ войната. Ето защо, нѣма да бжде никакъ за очудване, ако така създаденото ново положение доведе южно-американскитѣ политици до известни изненадващи решения.

Германската военна флота по всички морета

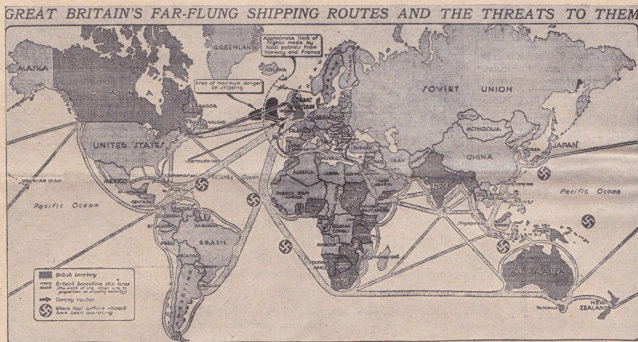
Германски кръстосвачи и помощни крайцери въ задморието

Както е известно, Великобритания, „класическата страна на демокрацията“, дълго време се представяше предъ свѣта като господар на моретата. Независимо отъ това, че едно такова господство е несъвмѣстимо съ постоянниятъ проповѣди за равноправие и за свобода на народитѣ, това господство започна да става съмнително въ момента, когато се създадохъ американската, японската и италианската флоти. Въ днешната война, обаче, се доказа,

пѣти свѣтътъ малко по-късно се убеждава въ истината на германскитѣ съобщения. За да имаме една ясна представа върху дейността на германскитѣ морски сили, нека хвърлимъ единъ погледъ върху нѣколко съобщения на германското върховно командуване.

Ето нѣкои отъ тѣхъ:

„Единици отъ германската военна флота поставиха мини по край южно-африканското крайбрежие.“ Съобщение отъ 12 юний 1940 год.



Бойните точки на германската военна флота въ далечните морета

че малката германска флота е станала толкова силна, че тя вече съ успѣхъ препятствува движението на британската флота и смущава британската морска търговия изъ всички морета, макаръ тази флота до 1933 год. да бѣ подъ контрола на съюзникитѣ. Операциитѣ на германската флота ставатъ при това съвсемъ далече отъ отечественитѣ пристанища и бази.

Днесъ нѣма човѣкъ, който да не вѣрва на всѣкидневнитѣ съобщения на германското върховно командуване на германскитѣ войски, макаръ че английската пропаганда се често опитва да ги представи като невѣрни. Често

„Отъ дълго време германскитѣ морски сили се движатъ съ успѣхъ въ задморието. Много търговски кораби, съ цененъ материалъ бѣха потопени.“ Съобщение отъ 13 юлий 1940 год.

„Отъ германскитѣ военни кораби бѣха потопени въ задморието 18.500 бр. рег. тона неприятелски кораби.“

Съобщение отъ 17 юлий 1940 год.

„Германски военни параходи, опериращи въ задморието, потопиха 30.000 бр. рег. тона неприятелски параходи.“

Съобщение отъ 1 августъ 1940 год.

„Въ южния Атлантик се дойде до едно морско сражение между един германски помощен кръстосвач и значително по-големия британски помощен кръстосвач „Алкантра“ (22.000 т.), „Алкантра“ получи тежки удари и тръбваше да прекъсне боя. Поради повреда той тръбваше да отсидне въ пристанището на Рио де Жанейро. Германският помощен кръстосвач продължи плановърно своето пътуване по-нататък.“

Съобщение отъ 6 августъ 1940 год.

„Германскиятъ военни параходи въ задморието потопиха пакъ 30.000 бр. рег. тона неприятелски параходи.“

Съобщение отъ 23 августъ 1940 год.

„Германскиятъ морски сили потопиха въ австралийски води 9.000 бр. рег. тона неприятелски параходи.“

Съобщение отъ 5 септември 1940 год.

„Германски морски сили потопиха въ задморието 41.000 бр. рег. тона неприятелски параходи“, и пр. и пр.

Прѣсентъ е още споменътъ отъ специалното съобщение което Фюрерътъ направи въ деня на основаване на партията 24 февруарий 1941 год.: „Германски морски сили, предимно подводници, на 500 км. западно отъ Ирландия,

потопиха 217.000 бр. рег. тона неприятелски параходи.“

500 км. западно отъ Ирландия, това е вече една респектираша далечина за германскиятъ подводници отъ отечественитъ имъ бази!

Сега нека предадемъ пъкъ нѣколко съобщения отъ чужди източници:

На 22 мартъ 1941 год. дойде едно съобщение чрезъ предавателната станция на Батавия, главенъ градъ на Холандска Индия, че параходътъ „Рантанпанианъ“ е потопенъ отъ единъ германски воененъ корабъ въ Южното море. Екипажътъ на парахода, състоящъ се отъ 8 бѣли и 41 туземци, бѣха взети въ пленъ.

Съобщението казва по-нататъкъ, че тоя случай предизвиква готѣма сензация въ холандско-индийското пристанище Сурабая. Особено следъ като това съобщение пристигнало, всички свѣтлинни на града били внезапно загасени и населението вѣрвало, че германскиятъ корабъ ще влѣзатъ въ пристанището и ще предприематъ акции, подобни на ония, които презъ свѣтовната война предприе малкиятъ германски кръстосвачъ „Емденъ“. За общо успокоение властитъ съобщили веднага, че внезапното зاتمняване на Сурабая се касаело само до една проба аларма.

Така изглежда господството на Англия по моретата днесъ.

Единъ островъ на разума въ С.-А. Щати

Островътъ на разума въ С.-А. Щати на последъкъ е станалъ твърде малъкъ. Вълнитъ на подстрекателствата къмъ война и на еврейско-английскиятъ интриги, парче по парче земя отиѣха отъ основитъ на разсѣдка и разума. Върху малкия островъ на разума се виждатъ да стърчатъ вече твърде малко личности, които водятъ героична борба, да запазятъ истинскиятъ интереси на Северна Америка срещу еврейско-английскиятъ интереси.

Срещу неискренната политика на президента Рузвелтъ, който подъ маската на гаранции за запазване на американския народъ отъ войната води тоя народъ тъмно къмъ война, ечатъ думитъ на известния американски генералъ Хугъ Джонсонъ. Съ удивителна яснота и честностъ той казва: „Собствено, ние се намираме въ една война вече. Не сме дошли

само още въ фазата, когато ще откриемъ огъня, защото политически още не би било разумно.“

Едно подобно становище взима и известниятъ презокеански летецъ Чарльзъ Линбергъ. Въ сп. „Кулиерсъ“ той отправя едно отворено писмо до американския народъ, като дава да се разбере, че е противъ и защо е противъ едно участие на С.-А. Щати въ една война. Той предупреждава населението на Северна Америка, че С.-А. Щати ще бѣдатъ вкарани въ войната съ готѣма бързина и то съ недостатъчни срѣдства. Това вкарване въ войната е още повече опасно, тъй като водачитъ на Америка нѣматъ никаква идея какъ ще бѣде спечелена тая война. Тѣ не сж на ясно по този въпросъ точно така, както не бѣха на ясно въ Франция и Англия, когато обявиха война на

Германия. Най-после въ самото писмо иде едно твърде знаменателно и ясно мѣсто, което съдържа и едно явно предупреждение:

„Армията на С.-А. Щати и флотата и не притежават и толкова първокласни бойни аеро-

плани, колкото Германия произвежда въ една седмица.“ Отговорността, заключава Линдбергъ, става още по-голяма, когато се прави опитъ да се въвлече въ войната единъ народъ, който е 80—85% противъ войната.

Мѣрки за уреждане на циганската проблема въ Германия

Исторически погледнато циганскиятъ проблемъ въ Германия отъ 500 години насамъ представлява единъ държавно-политически въпросъ; отъ 150 години той е вече единъ социаленъ въпросъ, а отъ 1933 год. той представлява единъ расово-хигиениченъ проблемъ. Отъ 500 години насамъ сж създавани безброй закони за борба противъ кръвното смѣшание съ циганитѣ, които, на кѣсо казано, никога не сж постигали своята цель, а именно да изтикать циганитѣ отъ съответнитѣ области или да ги разчленятъ социално. Днешното германско държавно ръководство застана предъ задачата да разреши циганския проблемъ единъ пѣтъ за винаги, тъй като е вече непоносимъ за днешното съзнание всѣки опитъ да се лавира и да се заобикалятъ съществуващитѣ стари закони.

Когато въ 1936 год. въ Германия се пристѣпи къмъ едно по-здраво третиране на този въпросъ чрезъ оповестяването на Нюренбергския законъ, трѣбваше да се констатира, че названието „цигани“, което бѣше известно въ обичайния езикъ на различни области и което имаше повече криминаленъ оттенъкъ, се носѣше отъ хора, които въ никакъвъ случай не бѣха чисти цигани. Това бѣха незабѣднали, скитачи се насамъ-натамъ хора отъ германски произходъ, а най-вече смѣсница отъ цигани и германци. Ето защо, трѣбваше най-сетне на тоя проблемъ да се погледне отъ расово-политическа гледна точка, за да може да се даде едно правилно разрешение. За тази цель въ 1936 год. бѣ основанъ единъ централенъ институтъ за изследване въ тая насока. По нареждане на министѣра на вътрешнитѣ работи, при държавния институтъ въ Берлинъ-Далемъ бѣ създадено едно учреждение за расово-хигиеническо и народно-биологическо изследване, което чрезъ своитѣ изследвания за

първъ пѣтъ можа да установи по единъ безспоренъ начинъ, че въ Германия има около 30.000 цигани, отъ които 19.000 се падатъ на стария райхъ и 11.000 на Австрия и Судетската областъ. Отъ 1937 год. се постави началото на едно прецизно изследване надъ тия цигани, за да имъ се даде една правилна расова диагноза. Това изследване трѣбва да завърши презъ 1942 год.



Вѣчнитѣ неспокойни и странствуващи цигани

Досегашнитѣ резултати отъ изследването показваха, че въ Германия чисти расово цигани възлизатъ най-много на 10% отъ общия имъ брой и, че 90% отъ ония, които носятъ името цигани представляватъ смѣсница между германци и цигани.

Както споменахме, практиката отъ петъ вѣка насамъ доказа, че е безцелно да се води борба срещу качествата на една раса, нито пъкъ да се цели нейното измѣнение чрезъ кръстосване. Всички опити да се цивилизоватъ остатѣци отъ една раса, която стои на най-

долното стъпало на човешкото развитие, да се усърдяват на постоянно мѣстожителство разни чергарски племена или пъкъ да имъ се вдѣхва нѣкаква войнишка дисциплина или най-сетне да дава образование на тѣхнитѣ деца, останаха безплодни. Всички тия опити бѣха опитани презъ течение на вѣковетѣ, но тѣ не дадоха никакъвъ положителенъ резултатъ. Тѣзи опити до сега ни показаха, че по-големото число отъ тѣзи цигански групи, които представляватъ предимно смѣсца, нито можаха да догонятъ социалното положение на срѣдния германецъ, нито пъкъ можаха да се покажатъ като обичащи труда хора. Споредъ постоянно провежданитѣ провѣрки се установи, че е крайно необходимо една голѣма частъ отъ тия мелези да се поставятъ въ затворени работнически колонии.



Една типична циганска идиллия

Тѣй като расово-диагностическитѣ издирвания още не сѣ завършени, днесъ още не може да се говори за едно окончателно разрешаване на циганския въпросъ въ Германия. Взети сѣ обаче мѣрки, които вече водятъ къмъ разрешаването му. Смеситѣ на тѣзи мѣрки е, отъ една страна да се уреди самия животъ на циганитѣ, а отъ друга страна да се предпази германския народъ отъ по-нататъшно смѣшване съ цигани или пъкъ съ сѣществувашитѣ вече мелези, защото всички наблюдения надъ това кръстосване дава убедителното доказателство, че мелезитѣ въ никой случай не съставляватъ нѣщо, което може да носи ново биологическо богатство. Мелезътъ стои дори по-долу и отъ чистия циганинъ.

Като първа точка отъ досегашнитѣ изследвания и опити е установено следното:

1. Трѣбва да се въведе едно единно уреждане на живота на циганитѣ, безъ всѣкава празнота, на ясенъ езикъ и на достъпни за тѣхното разбиране принципи. Съ други думи трѣбва да се създаде единъ видъ цигански законъ. Чрезъ този законъ и неговото приложение трѣбва да се обясни на циганитѣ, че имъ се забранява да причиняватъ каквито и да било вреди на германския народъ и, че тѣ не могатъ повече да бждатъ въ тежестъ на тоя народъ. Трѣбва да имъ стане ясно, че всѣко нарушение на тая наредба води къмъ отнемане на свободата имъ. Вънъ отъ това тѣ трѣбва да знаятъ какъ ще изкарватъ своята прехрана, какъвъ занаятъ ще могатъ да упражняватъ и каква работа имъ е позволена, кой ще имъ дава работа и къмъ кого трѣбва да се отправятъ въ случай на нужда. При това, ако тѣ спазватъ законитѣ, ще имъ се гарантира свободата на движение, на смѣна на мѣстожителството, тѣй че, въ опредѣлени области или окрѣзи, тѣ ще могатъ да изкарватъ своята прехрана чрезъ своята музика или чрезъ своитѣ кошничарски издѣлния. Презъ зимата ще имъ бждатъ опредѣлени общи лагери, а презъ останалитѣ годишни времена може отъ тѣхъ да бждатъ комплектувани специални работнически групи за работа по шосетата и т. н. Едно подобно законово уреждане на циганския въпросъ за сега още не е постигнато. Практически, обаче, се следватъ тия насоки, макаръ тая материя да не е уредена още съ съответенъ законъ.

2. Всички мѣродавни мѣста и органи въ страната трѣбва да бждатъ на ясно, че е абсолютно забранено сключването на бракове подъ каквато и да е форма между германци и цигани или мелези и германци. Много цигани и мелези се опитаха да сключатъ подобни бракове, като се основаваха на това, че Нюренбергския законъ за расовата защита на германския народъ забранява само бракове между евреи и германци. Официалнитѣ учреждения, обаче, енергично се противопоставиха на такива схващания. Поради това, че вследствие на това всѣросмѣшване се отива къмъ явно израждане, защото потомцитѣ отъ подобни бракове се показватъ като безхарактерни, недовѣрчиви и антисоциални елементи, наложи се при всѣко бракосъчетание да се изисква и съответната расова диагноза. Като цигани-мелези се считатъ онѣзи, които иматъ

въ рода си два или повече случаи на мелези. На основание на това днесъ всѣки чиновникъ по регистрація на браковетѣ въ общинитѣ е длъженъ да забранява всѣкакви бракове между цигани и мелези отъ една страна и германци отъ друга. Щомъ като единъ подобенъ общински чиновникъ има основания да мисли, че при сключването на даденъ бракъ се отива къмъ смѣшане между циганска кръвъ и германска кръвъ или между мелезъ и германецъ, респективно германка, той има право да подложи тия лица на лѣкарски прегледъ, който да установи тѣхната расова принадлежностъ и чистота. Всѣки стѣпващъ въ бракъ е и длъженъ документално да установи това. Сжъ- временно чиновникътъ по регистрацията на браковетѣ е длъженъ да запита и въ полицията, дали съответното лице не е отбелязано като циганинъ или мелезъ. Ако лѣкарътъ не може да даде едно ясно заключение за расовия произходъ на кандидатитѣ за бракъ, сжщиятъ е длъженъ да влѣзе въ връзка съ държавния здравенъ институтъ, който опредѣля окончателно расовата диагноза. До тоя моментъ чиновникътъ по регистрацията на браковетѣ забранява издаването на каквито и да било свидетелства за встъпване въ бракъ.

Въ таквъ случай служебниятъ лѣкаръ прави предупреждение къмъ съответнитѣ ли-



Опитъ на циганитѣ да засѣднатъ

ца, какво тѣ трѣбва да иматъ предвидъ, че ги очаква глоба и затворъ, ако се опитатъ да заобиклятъ наредбитѣ и законнитѣ постановления и встъпватъ въ бракъ по незаконенъ начинъ. При предстоящото законно уреждане на тоя въпросъ трѣбва да се има предвидъ, че за въ бъдеще е забранено всѣкакво полово сношение между цигани, мелези и германци.

Съ тѣзи мѣрки, а въ нѣкои случаи и съ още по-строги мѣрки, въ Германия вече се приближаватъ къмъ разрешаването на циганската проблема. Бъдещето ще покаже какви по-нататъшни стѣпки ще трѣбва да се предприематъ въз основа на добититѣ вече опити.

Борбата срещу свѣтовното еврейство

Единъ германски институтъ за изследване на еврейския въпросъ

Борбата срещу свѣтовното еврейство до сега страдаше отъ два главни недостатъци: 1. Липсваше централно мѣсто отъ кждето да се ржководи всестранно и систематично борбата. 2. Тази борба се водѣше повече на пропагандаторска почва, отъ колкото на научна.

Двата недостатъци днесъ сж преодолѣни. Въ Франкфуртъ на Майнъ се образува единъ „Институтъ за изследване на еврейския въпросъ“. Институтътъ ще има за задача отъ една страна да централизира борбата, а отъ друга страна да се подготвятъ научнитѣ основи, върху които ще се води борбата и по които ще се изведе до край. На чело на института стои натоварениятъ отъ Фюрера райхслайтеръ Алфредъ Розенбергъ, който има задачата да

бди надъ общото духовно и свѣтско образование и възпитание на Нац.-Социалистическата държавна работническа партия. Върху особенитѣ идеи, които бѣха оповестени при откриването на института пише помощникътъ на Розенбергъ, Карлъ Хайницъ Рюдигеръ следното:

„Недоразуменията съ еврейството занимаватъ днесъ всички народи на Европа. И тия недоразумения се появиха още въ момента, когато първиятъ еврейнъ стѣпи върху земята на европейския континентъ. Отъ древнитѣ времена до день днешенъ еврейтѣ бѣха една опасностъ за народъ и държава. Многобройни опити за освобождаване отъ тѣзи опасни чужденци срещаме презъ течение на историята.

Често пъти ние виждаме, че макаръ въ даденъ моментъ да сж били прогонени, не следъ дълги години, по най-различни пътища, тѣ отново навлизатъ въ даденъ народъ, добиватъ отново сила и започватъ отново своята по-раншна мисия за разединение на народитѣ. Колкото и високо да плаче днесъ свѣтовното еврейство за своето поражение, то неотстъпно подстрекава останалитѣ още подъ негово влияние народи къмъ политическо и военно нападение. Това показва, че това еврейство все още не се е освободило отъ мисълта, че не ще може да възпре своето прогонване веднажъ за винаги. Евреитѣ се надѣватъ, че по-къснитѣ генерации които нѣма вече да изпитватъ непосредствено страданията и нуждитѣ, бърже ще забравятъ престѣпленията на еврейтѣ и ще имъ дадатъ отново възможността да си разиграватъ коня както си искатъ. Тѣ хвърлятъ погледъ само върху своята история, презъ течението на която тѣ отъ най-ранни времена върватъ да намѣрятъ доказателствата за истинността на своето схващане.

Ние, обаче, ще се погрижимъ штомо никога вече да не се върши единъ еврейски „ренесансъ“. Опитността, която ние имаме ще бѣде така дълбоко духовно и политически отпечатана, штомо тя ще остане за бѣдешитѣ поколения като едно предупреждение и ще ги пазитъ отъ необмислена слабостъ и прибързани про-

мѣни на мненията и убежденията. За тази цель бѣ необходимо изследването на еврейския въпросъ да се премѣсти отъ плоскостта на неговото литературно и пропагандно третиране и да бѣде подложенъ на едно строго научно изследване, за да може защитителната борба за въ бѣдеше да навлѣзе въ голѣмитѣ духовни основни линии на едно въковно развитие по-пластично.⁴⁴

Една важна областъ на този институтъ на изследване ще бѣде изучаването на изворитѣ отъ всички разполагаеми архиви, документи и пр., за да се добие познание върху истинския характеръ еврейството и неговитѣ методи на разпространение. Може да се приеме като голѣмо щастие, че този институтъ разполага съ архиви, които представляватъ неизчерпаемъ материялъ, като напр. архивата на банкерската къща Ротшилдъ или на съюза на универсалнитѣ евреи.

Институтътъ ще бѣде много благодаренъ за всички съобщения върху движението и събитията върху самото еврейство, отъ където и да идватъ тѣ, които обаче трѣбва да сж обосновани строго научно. Институтътъ пъкъ отъ своя страна ще се счита приятно задълженъ да подкрепи и подпомага други подобни инициативи, възъ отъ Германия, които сж си поставили задачата да се борятъ срещу свѣтовното еврейство.

Съединенитѣ европейски щати

Ние печатиме тази статия, не защото тѣзи изявления сж нѣщо ново за Германия и никой разуменъ човѣкъ не може да мисли другоиче, а защото въ останалия свѣтъ все още се разпространяватъ най-всевъзможни глѣки за намеренията на Германия при устройството на Нова Европа. Отъ тази глѣдна точка ние мислимъ, че е интересно да се занимаемъ съ мнението на единъ французинъ върху тази тема.

Редакцията.

Голѣмитѣ фарнцузки въ „Танъ“ обнародва впечатленията на своя специаленъ кореспондентъ П. Гентизонъ, отъ нѣколко седмичното му пребиваване въ Германия и отъ разговоритѣ които той е ималъ съ редица германски хора на политиката върху устройството на Нова Европа. Този виденъ французки журналистъ констатира преди всичко, че наистина не би било възможно штомо Нова Европа, за день-два, да вземе веднага структурата на съединенитѣ щати отъ Северна Америка. Най-напредъ северо-американскитѣ съединени ща-

ти сж едно твърде отдавнашно творение, чието население е било по начало смѣсено и национално неоформено, тъй че днесъ това население говори само единъ общъ езикъ. „Въ Европа, обаче, живѣятъ народи, които отъ десетки въкове насамъ се различаватъ и по езикъ и по раса и по менталитетъ. Затова Европа не може да следва сжщия пътъ, по който вървѣ Америка.“ Въ Новия свѣтъ имаме само държави, но въ Стария свѣтъ — Европа, има не само държави, но и националности. „Какво ще стане съ тия националности утре въ Нова

Европа“, се пита французкият журналист. На този въпрос той дава отговор по следния начин:

„Никой въ Германия не мисли, че Нова Европа ще бъде изградена върху труповест на националностите. Германците, с които аз водих разговори, признават, че е невъзможно да си представиш човък една централизирана Европа с един вид съюзен парламент. Те отстраняват от понятието европейско единство всичко каквото би означавало изчезването на националността. Въ това отношение всички, без изключение, ми отговориха, че би било напразно да се създава една Нова Европа, ако биха били пренебрегнати дълбоките сили които сж и самите основи, върху които градят и се градят малките и голъми нации. „Не може да се игнорира историята“, ми заяви едно видно политическо лице. Има едно еврейско минало, което за насъ съществува. Това минало трѣбва да бъде зачетено, да бъде респектирано. Има европейски националности и Райхът знае много добре, че той не може да създаде нищо солидно и здраво срещу волята на националностите. Всѣко построение, което изключва съществуването на националностите нѣма да трае дълго време. Въпреки това, обаче, „тукъ се касае да се строи за стотици години.“

Единъ другъ отъ моите събеседници се изрази така:

„Германия не може и не мисли сама да организира Европа. Необходимо е сътрудничеството както на малките, така и на голѣмите нации, защото всички иматъ дълбоки корени като морални и психологически царства на земята, на континента. Ако Германия

действува по другъ начинъ, би се появила опасността да опълчи цѣла Европа срещу себе си.“

Едно трето лице, известенъ като капациететъ върху международните стопански проблеми ми обясни:

„Нова Европа не може да бъде осъществена чрезъ сила и принуда, а чрезъ убедителната сила на идеите. Развитието на континенталното единство трѣбва да стане отъ самосебе си. Това дѣло нѣма да бъде постигнато, ако преди всичко не бъде на лице поне духовното единство. Военната сила е само една гаранция за едно мирно развитие.“

Като заключение къмъ тази тема Гентизонъ бележи:

„Споредъ нашите разговори, както голѣмитѣ, така и малките националности трѣбва да бъдатъ зачетени, респектирани. Национално-социалистическа Германия трѣбва да си тегли заключението, че всѣко „господство“, всѣко завладѣване на Европа чрезъ оръжие за дълго време ще бъде само една жалка картина. Нациите сж като птиците Фениксъ, които възкрѣсва за безсмъртие отъ своята собствена пепелъ. Всѣко желание да бъдатъ унищожени нациите е опасна химера. Да се бориш срещу свободното съществуване на всѣка нация, това означава да се боришъ срѣщу флуидъ, който се изпълзва отъ всѣкакво нападение, защото нищо не може да победи духа.“

Съ това този французинъ предава това, което е схващане на всѣки разуменъ германецъ. Всички други разбирания, които съзнателно се приписватъ на Германия отъ нейните неприатели, ще бъдатъ избличени отъ самото действително развитие.

Търговските партньори на Германия

Както е вече известно, Лайпцигският панаиръ завърши съ единъ неочакванъ успѣхъ. Кръжло 10.000 купувачи отъ чужбина и 120.000 отъ Велика Германия посетиха панаира. 7.000 изложители, отъ които 657 отъ чужбина, бѣха изложили своите произведения и правѣха своите предложения.

Както е вече създадена една практика,

следъ Лайпцигският панаиръ, непосредствено се откри Виенският на 9 мартъ 1941 год. До като Лайпцигският панаиръ имаше задачата да даде единъ погледъ върху положението на пазара отъ общогерманска гледна точка, задачата пъкъ на Виенският панаиръ бѣ определена да бъде търговско-политически центъръ на Юго-източна Европа. Спо-



Павилионът на И. Г. Фарбениндустри А. Д.

редъ тази задача се разви Виенския панаиър.

Особено силно впечатление направиха въ Виенския панаиър кожената, текстилната, индустрията за украшения, играчки и порцеланената индустрии. Но всички тѣзи клонове бѣха надминати чрезъ значението на сѣлскитѣ които станаха съ машинитѣ за земедѣлското стопанство, както и съ артикулитѣ отъ областта на земедѣлската химия. Именно въ тоя пунктъ изпъкна ценната връзка на Виенския панаиър съ земедѣлскитѣ стопанства на Юго-източна Европа. Най-голямъ интересъ предизвика новиятъ народенъ пугтъ, който презъ следващитѣ години ще бѣде произвежданъ въ милиони броя, както за Германия, така и за земедѣлскитѣ страни, които сѣ въ връзка съ Германия. Съ това ще се постигне едно съществено спестяване на работнитѣ сили и същевременно ще се постигне едно качествено и количествено повишение въ производството на земедѣлското стопанство.

Интересно е да се отбележи, че и тукъ посетителитѣ произхождатъ отъ различни страни и представляваха едно интересно разнообразие. Общото посѣщение възлизаше на 340.000 души. Отъ тѣхъ 5.738 души бѣха отъ чужбина. (Тукъ не спадатъ посетителитѣ отъ Протектората Бохемия и Моравия, които възлизатъ на 3.080 души). Тѣзи цифри ставатъ още по-интересни, като се знае, че поради войната виза се дава само на сериозни купувачи.

Отъ чужденитѣ Унгария взе участие съ 1.708 посетители и съ това тя стои на чело. Следъ нея следваха Словакия съ 1.025, Югославия съ 808, Италия съ 382, Румъния съ

340, а следъ това следватъ по редъ Генералното губернаторство, Дания, Швеция, Швейцария, Холандия, Бѣлгария, Финландия, Норвегия, Русия и Турция. Особено впечателение правѣха скандинавскитѣ страни съ своето високо посѣщение. Тѣ общо бѣха представени съ 578 посетители. На чело на тѣхъ стоеше Дания, за която земедѣлскитѣ машини представляваха единъ особенъ интересъ.

Два дена следъ закриването на Виенския панаиър бѣ откритъ Утрехтския, въ Холандия. Интересното за Германия всрѣдъ дешното европейско положение е, че тя не взима само участие въ своитѣ собствени панаири, а взима дейно участие и въ всички чуждестранни панаири. За доказателство на това, може да послужи голѣмиятъ колективенъ павилионъ на Германия въ Утрехтския панаиър. Но най-съществено бѣ грамадитѣ сѣлки, които Германия сключи въ Утрехтския панаиър съ холандската индустрия и по тоя начинъ допринася за намаляването на безработицата въ Холандия. Отрадно впечатление правѣха бѣлгийскитѣ специални групи, както и отдѣлененията на Франция и Швейцария, които показваха, че търговскитѣ връзки на тѣзи страни отново сѣ възстановени.

Въ връзка съ Виенския панаиър, Пражкиятъ панаиър показва особеното значение на занаятчийскитѣ машини и съ това се очерта мощта на машинната индустрия за инструменти на Протектората Бохемия и Моравия.

Ако къмъ това се прибави и значението и постиженията на Миланския, Будапещенския, Загребския, Бѣлградския и др. панаири, които по единъ или другъ начинъ се насърчаватъ отъ Германия било като купувачъ или като продавачъ, то може да се дойде до заключението, че тия панаири очертаватъ една огромна търговско-политическа областъ, въ която до сега никога не е развивана една подобна търговия и едни подобни търговски отношения. Лайпцигъ, Виена, Утрехтъ, Прага, Буда-Пеща, Загребъ, Бѣлградъ и пр. ще бѣдатъ бѣдешитѣ търговско-политически центрове на бѣдешата и разрастваща се Нова Европа. Въ тази Европа ще господствува принципътъ, който нѣкога римлянитѣ го изразяваха съ следнитѣ думи: „Азъ давамъ, за да дадешъ и ти“. Въ тази нова Европа на основание на здравитѣ национални

стопанства на отделните страни трябва да се създаде и развие единъ здравъ стокообмѣнъ. Въ това отношение всички страни и всички стопанства ще бждатъ най-широко поощрявани отъ страна на Германия.

Този обмѣнъ на блага трябва да бжде облекченъ чрезъ една здрава финансова политика. Германия въ това отношение трѣгва по пѣтя на двустраннитѣ и многостранни клирингови отношения, чрезъ изравняване на смѣтките. Контуритѣ на тая нова система се все по-ясно очертаватъ. Онова, което бѣ казано въ отчета на управителния съветъ на Германската Райхс-банка за 1940 год., че „Заздравяването на стопанското и политическото положение на Германия дава възможностъ на страната и върхътъ войната да положи основния камѣкъ за единъ бждещъ органически стопански и валутенъ редъ въ Европейския континентъ...“

Основниятъ принципъ за решаването на бждещитѣ финансови и валутни задачи е, че емисионнитѣ банки чрезъ паритѣ си и банковитѣ си не създаватъ блага, а само посредничатъ за оборота на блага. На това основание, плащанията съ странитѣ се извършваха главно въз основа на споразумението за изравняване на смѣтките. Разширяването на германската стопанска областъ и изграждането на стопанскитѣ отношения съ много европейски страни даватъ възможността за едно разширение на досегашния режимъ въ изравняване на смѣтките, който до сега стоеше строго върху системата на двустраннитѣ клирингови отношения. Днесъ тия двустранни отношения се превръщатъ въ многостранни и изравняването на смѣтките на отделнитѣ страни съ кой и да е другъ партньоръ става чрезъ уравнителната централа въ Берлинъ.

Така презъ августъ 1940 год. бѣ постигнато споразумение съ Италия, што да се постигне изравняване на нейнитѣ смѣтки съ Главното губерниаторство, а така сѣщо и съ заетитѣ отъ Германия страни, като Холандия, Белгия и Норвегия. Следъ това подобни споразумения бѣха сключени съ Финландия, Швеция, Швейцария, Югославия, България, Гърция, Унгария, Дания, Франция и Румѣния. При преговоритѣ съ Югославия, Унгария, Румѣния и България, досегашното дисажо бѣ значително намалѣно. Съ Финландия, Швейцария, България, Румѣния и Швеция бѣха подновени сѣществуващитѣ споразумения за



Единъ жктъ отъ изложбата на земеделски машини въ Виенския панаиръ

уравняване на смѣтките. Съ Манчукуо бѣ постигнато споразумение за продължаване на досегашния договоръ за търговски и платажни отношения. На 4. декемврий 1940 год. се постигнаха съ Румѣния нови валутно-политически споразумения, които иматъ за целъ изграждането на румѣнското народно стопанство съ германска помощъ въ рамките на единъ десетгодишенъ стопански планъ, както и за задълбочаване на взаимната търговия.

На 10 януарий 1941 год. поради покачилитѣ се стопански отношения между Германия и Русия, бѣ поподписанъ единъ новъ стопански договоръ.

Чрезъ тѣзи нови многостранни отношения на изравняване на смѣтките чрезъ Берлинъ, става възможно што една страна може да изравни непосредствено своитѣ смѣтки съ пѣкоя друга страна, безъ да бжде въ непосредствени обмѣнни отношения съ нея.

Днесъ вече смѣло може да се каже, че дори и въ епохата на пълнития либералистически разцвѣтъ въ търговията не е постиганъ такъвъ стокообмѣнъ, какъвто германскитѣ мѣрки очертаватъ за цѣла Европа. Разбира се, че само съ една разлика: по-рано тоя стокообмѣнъ ставаше само чрезъ отделни лица или фирми, а сега тоя стокообмѣнъ става съ напълно национално затворени стопанства, споредъ образаца на германското национално стопанство. Ако онзи редъ тогава водѣше къмъ пренебрѣгване на общия интересъ на народитѣ за смѣтка на малкото печаловници, то въ противовесъ на тоя редъ, днешниятъ ще води къмъ разцвѣта на участвуващитѣ въ него народи.

Пробата е вече направена. Въз затворените национални стопанства няма безработица или други социални нужди, които да не са разпределяни чрез действащи мероприятия, щото да поддържат отделия човѣкъ.

Ето това е една малка картина на европейския континент, която се явява вследствие на взетите от страна на Германия търговско-политически мѣрки.

Германският параход „Лех“, който не отдавна проби английската блокада и съ една пратка от важни германски стоки пристигна въ Рио де Жанейро, показва, че водената въ търговско и стопанско отношение от Германия Европа не само, че не отива към авархия, както я обвиняват нейните неприатели, но се явява въ услуга за възстановяване на търговските връзки съ свѣтовната и задокеанска търговия.

От тук произлизат и непосредствените резултати които ни водят най-после до крайния пункт на германската търговска политика — до създаването на стокообмѣнни отношения съ голѣмите стопански пространства Европа, включително и Африка, Азия и Америка. Добитите стопански и финансови опити от международните отношения въ Европа трѣбва да се отразят благотворно и въ международните търговски отношения.

Не бѣха значи празни думи които райхсминистърът Д-ръ Гьобелс нахвърли въ своето слово при откриването на Лайпцигския панаиръ. Той каза: „Ние германците



Една машина която обслужва производството на картофитѣ

имаме много да дадемъ, но желаемъ и много да вземемъ. Ние не правимъ авархия отъ любовъ къмъ авархията. Ние трѣбва да живѣемъ като народъ. Тамъ където свѣтътъ се опита да ни отнеме тази възможность, ни ще се принудимъ самички да си помогнемъ. За ради това, ние сме въ всѣко време готови да влѣземъ съ всѣка страна въ търговски отношения и да ги поддържаме на базата: дай и вземи... Фюрерътъ, който днесъ води германския народъ въ неговата най-тежка и сждбоносна борба, ще повали и последните остатъци отъ неприятелски настроените сили спрѣмо Европа и съ това ще даде както на своя народъ, така и на цѣла Европа тъй дълго желаниа миръ...“

ПРОГРАМА НА ГЕРМАНСКОТО РАДИО

Време на предаването	Видъ на предаването	Езикъ	Станции	Вълна
6.15— 6.30	Новини	Българ.	DONAU, DXO, WS A. 2039	
18.15—18.30	„	„	DONAU, DXM, DXJ	
20.15—20.30	„	„	DONAU, DXM	
22.45—23.00	„	„	WA A 2059	
23.15—23.30	„	„	DONAU, DXM	



Вжтрешност на германски военен аероплан: наблюдателът, който е и военен фоторепортьор, върши своята работа